

Російський режим продовжує політику вбивць Катині

І тоді, і тепер Росія нав'язує світу свій фейковий образ «рятівника» і «визволителя». І тоді, і тепер Москва однаково намагається зняти із себе відповідальність за вчинені злочини.

10 КВІТНЯ 2020

Василь Боднар

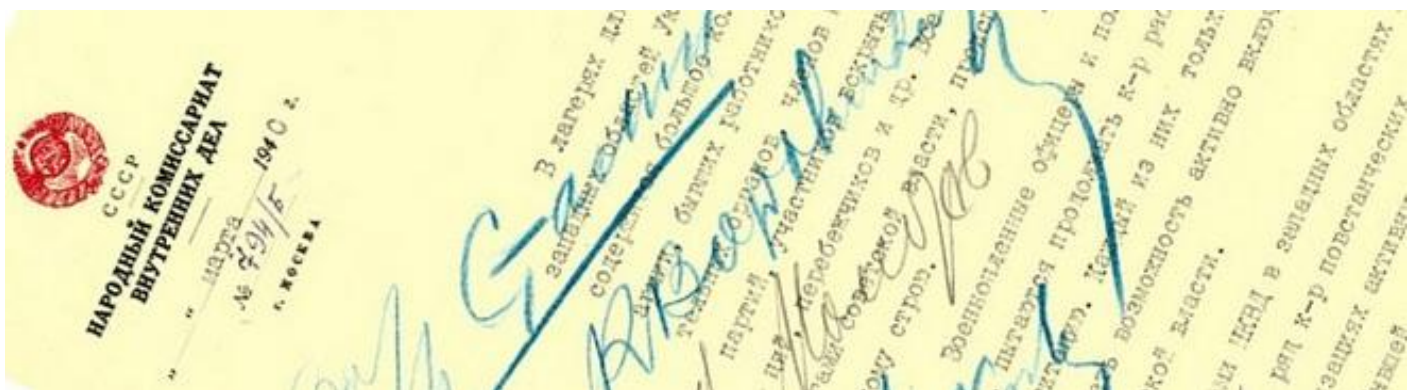
Український дипломат, заступник міністра закордонних справ України

Цього року виповнюється 80 років одному із жахливих воєнних злочинів комуністичного режиму – масової страти військовополонених офіцерів польської армії, що відомий нам як Катинський злочин. День пам'яті жертв розстрілів, вчинених підрозділами НКВД, вшановуємо 13 квітня.

У цей день ми солідарно з польським народом пригадуємо і молимося за загиблих, висловлюємо глибокі співчуття і слова підтримки їхнім нащадкам, а також роздумуємо над причинами і наслідками цього одного з багатьох проявів тоталітарної сталінської системи.

Впродовж квітня-травня 1940 року за наказом Сталіна у безжалісний спосіб розстріляли 21 тисячу 857 польських офіцерів і службовців – представників польської еліти.

Минуло 50 років аж поки у 1990 році радянська влада вперше визнала причетність СРСР до Катинського злочину, пізніше це неодноразово підтверджувало керівництво Російської Федерації.

Більше подробиць про розслідування Катинського злочину - у спецпроекті **КАТИНСЬКА СПРАВА**

16 квітня 2012 року Європейський суд з прав людини у Страсбурзі визнав Катинь військовим злочинном, вчиненим Радянським Союзом.

Суд також визнав факт невдалої спроби СРСР перекласти вину у вчиненні цього злочину на нацистський режим в ході Нюрнберзького процесу.

Незважаючи на те, що Катинський злочин радянської системи достеменно доведено і вивчено, досі у Кремлі намагаються відбілити злочинний характер тоталітарної сталінської системи, цинічно шукати виправдання цим вбивствам.

Російські пропагандисти намагаються блюзнірські "прикрасити" роль СРСР у нападі на Польщу та участь у початку Другої світової війни.

Без Пакту Молотова-Рібентроппа могло б не бути Катині, масових депортацій українців і поляків, переповнених трупами катівень НКВД на Західній Україні, мільйонів жертв Голокосту... та інших трагедій, які принесла змова злочинних режимів СРСР та нацистської Німеччини і подальша війна між ними.

Історикам ще належить вивчити, чи пов'язаний Катинський злочин із тогочасною співпрацею НКВС і Гестапо. Проте й наявні факти дають чітку картину схожості дій сталінського і гітлерівського репресивних апаратів проти жителів і, особливо, еліт окупованих народів.

У цій людиноненависницькій подібності лежить і спільна відповідальність Сталіна і Гітлера!

Намагання приховати правду від світу та переписувати історію показує глибоко вкорінену сутність як тогочасної радянської системи, так і її сучасних ревізіоністів у Росії.

Якими б парадними і пропагандистськими кампаніями Кремль не намагався сьогодні "прикрасити" СРСР і його вождів – військові злочини Москви приховати неможливо.

Спільно викриваючи й засуджуючи злочини сталінізму, відновлюючи історичну пам'ять і справедливість, ми не тільки виконуємо свій обов'язок перед загиблими, а й перед прийдешніми поколіннями.

Ми робимо все, щоб захистити їх від повторень жахів тоталітарної системи і ненависницьких ідеологій, збудованих на повній зневазі до людського життя.

"Година папуги. 13 квітня та інші нещасливі дні" Більше про розслідування Катинського злочину читайте в публікаціях Олександра Зінченка

ФОТО: ІМПЕРСЬКИЙ ВОЄННИЙ МУЗЕЙ У ЛОНДОНІ/IMPERIAL WAR MUSEUM

Українці і поляки зазнали величезного горя і болю мільйонів втрат від комуністичного тоталітарного режиму.

Радянська система вбивала нас двічі: спершу шляхом фізичної розправи – розстрілами, Голодоморами, репресіями, а вдруге – шляхом примусового забуття і спробами викоринити з нашої національної свідомості пам'ять про комуністичні злочини проти людяності та їх мученицькі невинні жертви.

Але ми нічого не забули. Ми відродили свою правдиву національну пам'ять. Ми знаємо своїх героїв і своїх катів. Ми виробили в собі імунітет від вірусу неоімперської російської пропаганди.

Сучасні апологети Сталіна в Кремлі намагаються копіювати свого ідола у брутальності, цинізмі та традиційній для російських можновладців брехні.

Свідченням цьому є підступна окупація українського Криму, російська військова агресія на Донбасі, що супроводжується чисельними вбивствами мирних жителів, тортурами і вбивствами військовополонених і політичних в'язнів, брудною дезінформаційною кампанією.

Як і тоді, так і тепер Росія нав'язує світу свій фейковий образ "рятівника" і "визволителя".

Як колись сусіди СРСР – Польща, Фінляндія, держави Балтії, так і сьогоднішні сусіди Росії – Україна та Грузія – стали об'єктами агресії Москви.

Російський режим, як і тоді, намагається підірвати міжнародну стабільність і безпеку, щоб у хаосі отримати геополітичні дивіденди.

А що для них вартість людських життів – своїх чи чужих?

Навіть сьогодні, коли світ бореться з пандемією коронавірусу, Москва цинічно і підступно намагається зняти із себе відповідальність за вчинені злочини – позбутися санкцій за напад на Україну і нехтування міжнародним правом.

У безкарного злочинця з'являються спокуси до нових протиправних дій.

Вчинені Кремлем злочини проти людяності не мають терміну давності. Справедливість вимагає покарання – через санкції, міжнародні суди, політичну ізоляцію і міжнародне засудження.

Катинь – досі незагоєна рана. Вбивці так і не були покарані. Навіть більше, їхні сучасні правонаступники далі чинять злочини і залишаються безкарними.

Цей сумний висновок хай буде пересторогою для всіх, хто має ілюзії стосовно "business as usual" з Путіним!

Цей сумний висновок хай буде і заохоченням для демократичного світу не послаблювати санкцій проти Кремля!

Доки не запанує справедливість. Доки не припиниться агресія. Доки не припиниться окупація Криму і Донбасу. Доки не відновиться у повному обсязі повага до основоположних засад міжнародного права.

Наостанок не можу не згадати про ще одні сумні роковини, які пов'язані з вшануванням жертв Катинського злочину.

10-та річниця загибелі Президента **Леха Качинського**, його дружини пані **Марії Качинської** та десятків представників влади, війська, громадськості і духовенства Польщі під час катастрофи президентського літака під Смоленськом 10 квітня 2010 року.

Катерина Ющенко, Лех Качинський, Віктор Ющенко, Марія Качинська. Про пані Марію Качинську читайте в [колонці Катерини Ющенко "Рік без Марії"](#)

У той час я працював дипломатом нашого посольства у Варшаві і цю трагедію пережив особисто зі своєю родиною, колегами і багатьма польськими друзями. Я запам'ятаю це на все життя.

Серед загиблих були декілька колег, з якими до катастрофи мені доводилося тісно співпрацювати, а потім, на жаль, бути присутнім на їх похоронах.

Загинула в цій авіакатастрофі під Смоленськом одна із засновників і активних діячів польської "Солідарності", українка за походженням пані [Анна Валентинович](#).

Часопис "TIME" назвав Українську мати польської "Солідарності" Анну Валентинович - однією з найвпливовіших жіноу XX століття
ФОТО: TIME

На честь цієї легендарної постаті Сейм Польщі проголосив 2019 рік – Роком Анни Валентинович.

Її пам'ять ми зберігаємо й в Україні.

Усе своє життя вона боролася проти комуністичної системи, стала символом цієї боротьби для польського і також українського народу. І загинула, прямуючи до Смоленська, щоб віддати шану жертвам комуністичного злочину.

Як не прикро, але й ця трагедія десятилітньої давності досі містить нерозкриті сторінки.

Уламки польського президентського літака, які належать Польській державі, досі знаходяться в Росії, винуватці досі не притягнуті до відповідальності.

Не здивуюся, якщо навіть ці уламки літака і пам'ять про жертви Смоленської катастрофи Кремль цинічно використовуватиме у своїх політичних цілях... І знову постає запитання: а якою є для них вартість людських життів – своїх чи чужих?

Схиляю голову перед пам'яттю загиблих.

Правда переможе!

Джерело: <http://www.istpravda.com.ua/columns/2020/04/10/157313/>